

OD AUTORKY KRIMIROMÁNŮ PODÍL VINY
A ODSOUZEN K SMRTI

VINY A TREST

Třetí případ Hany Vítkové a Davida Winklera

VERONIKA MARTINKOVÁ

Prolog

Vyběhla schodiště a ocitla se ve velké místnosti. Trocha namodralého světla prosvítala dovnitř skrze okna. Hlavně přes ta rozbitá, protože na ostatních ulpíval hrubý nános špíny. Kvůli tomu nebylo dost světla na to, aby mohla dohlédnout na konec haly.

Rychle proběhla dlouhým prostorem, ale zjistila, že se tady nemá kde schovat. Rozběhla se zpátky na schodiště. Pod sebou uslyšela kroky. Dolů se vrátit nemohla. Začala našlapovat opatrně, aby nezpůsobila hluk. Vydala se do horního patra. Tam spatřila v podstatě totožný prostor jako před chvílí. Dlouhá místnost, která nenabízela žádný bezpečný úkryt. Vrátila se na schodiště a vystoupala ještě o patro výš. Tušila, že by neměla. Co bude dělat, až se ocitne úplně nahoře? Nebude mít kam utéct. Vlastně ani nevěděla, kolik pater budova má. Ale strach ji i přesto nutil pokračovat a najít si místo vhodné k úkrytu. Možná bude další patro vypadat jinak. Objeví nějakou skrýš, a až to bude bezpečné, vyjde ven.

Vystoupala po schodech a pochopila, že nikam výš už se nedostane. Tohle totiž bylo poslední patro. Zdálo se, že je tady ještě větší tma než dole. Snažila se zaostřit a trochu zorientovat. Napínala uši, jestli nezaslechne nějaký zvuk. Zastavila se, ale nic neslyšela. Vydala se podél zdi do místnosti. Temnota kolem ní byla stále hustší. Pravou rukou se dotýkala stěny, aby se neztratila. Zrovna teď to bylo to jediné, podle čeho se mohla orientovat. Skoro nic neviděla. Uslyšela kroky. Nebyly to tlumené kroky ze spodních pater nebo ze schodiště. Tyhle se ozývaly hned za ní. Nejdříve se úlekem zastavila. Pak se rozběhla. Přestala se přidržovat stěny a bezmyšlenkovitě utíkala. Jejím jediným cílem bylo dostat se od těch kroků co nejdál. Uslyšela praskání. Běžela dál, ale nedařilo se jí vzdalovat se od kroků, které za sebou zaslechla. Pár vteřin jí trvalo, než si uvědomila, že se propadá do temnoty pod sebou.

15. března, David

Včera jsem v podstatě nepracoval. Jenom jsem si zkontroloval e-maily, jestli se neobjevilo něco k identifikaci oběti. Jak jsem předpokládal, neděle nebyla zrovna příznivě nakloněná novým informacím.

Ráno jsme byli s Hanou běhat a na osmou dorazili do kanceláře. Hana na plánovanou směnu, já jsem sice měl mít volno, ale vzhledem k mrtvé v textilce jsem taky dorazil.

Pavel a Hana měli štěstí. Ještě před začátkem porady je plukovník poslal řešit hlášenou loupež, protože kolegové z druhého oddělení neměli čas. Já jsem, ač nerad, šel na poradu. Tušil jsem, že výmluva na probíhající vyšetřování by mi u plukovníka neprošla.

Po poradě jsem pověřil Erika, ať zavolá na daktylku a požádá je, aby urychlili prověření otisků naší oběti. Po pár minutách mi oznámil, že toho prý mají hodně. Až se k tomu dostanou, dají nám vědět.

Měl jsem si tam rovnou zavolat sám. Erik na daktylce nikoho neznal. Dalo se předpokládat, že ho odbudou. Mně trvalo přesvědčit je skoro deset minut. Až se třetím člověkem – Jirkou Zímou – byla rozumná řeč. Slíbil, že se na to hned podívá.

Zavolal mi, když jsem seděl s Erikem v autě. Jeli jsme si promluvit se strážníky Šímou a Dobrovolným, a pokud budeme mít štěstí, i s Klusáčkovou. Jirka mě informoval, že naše pohřešovaná v databázi otisky nemá.

Řekl jsem to Erikovi.

„Myslel jsem, že nemají čas,“ prohodil lehce naštvaně.

„Jo, to mi první dva tvrdili taky. A věřím, že ho nemají. Ale když na ně zatlačíš, většinou to pomůže,“ poradil jsem mu.

Na služebně městské jsme se ptali po Šímovi a jeho kolezích. Místo nich nám zavolali jejich velitele Sýkoru. Hádal jsem, že je mu tak

k šedesáti. Byl malý a trochu při těle. Působil velmi vstřícně. Dokonce nám nabídl svou kancelář, že nám tam kolegy zavolá. Ať máme klid, dodal.

„Díky, ale my se jen potřebujeme na něco zeptat. Nezdržíme je dlouho,“ odmítl jsem jeho nabídku.

„Tak pojdte za mnou,“ pokynul nám a vyšel na chodbu.

Zastavil jsem Erika. „Potřebuju s nimi mluvit o samotě, tak mě ho nějak zbav,“ kývl jsem na velitele. Předpokládal jsem, že když u mého rozhovoru se strážníky nebude jejich nadřízený, budou sdílnější.

Sýkora nás zavedl do kanceláře, kde seděli jeho čtyři podřízení. „Lukáši, můžeš nás nechat?“ požádal jednoho člena osazenstva. Ten okamžitě vstal a odešel z místnosti.

„Strážníci Šíma,“ pokynul Sýkora k docela objemnému holohlavému chlápku. Ještě jsme se ho na nic nezeptali a už vypadal nasraně. „Dobrovolný,“ pokračoval Sýkora a ukázal na mladšího a podstatně hubenějšího z dvojice. „A Klusáčková,“ zakončil.

Strážnice Klusáčková seděla v nejvzdálenějším rohu místnosti. Něco sepisovala, ale jakmile jsme vešli, přestala s tím a zaměřila svou pozornost na nás.

„Kapitán Winkler a poručík Navrátil z kriminálky. Potřebují nějaké informace,“ představil nás Sýkora.

„Můžeme se ještě podívat na ty záznamy z kontrol?“ požádal velitele Erik.

„Jistě,“ souhlasil Sýkora trochu nejistě. I s Erikem opustili kancelář.

Zůstal jsem stát. Klusáčková a Dobrovolný seděli za svými stoly. Šíma se postavil ihned po tom, co nás velitel představil.

„Ve čtvrtek jsme našli v bývalé textilce na Křížové mrtvou holku. Podle záznamů jste tam byli den předtím a nezjistili žádné známky vniknutí do objektu,“ začal jsem.

Šíma si mě sebevědomě měřil. „Jo, no a co?“ zeptal se.

Jeho kolegové mlčeli. Klusáčková se raději zase zadívala do papírů před sebou. Dobrovolný klopal zrak k zemi.

„Ta mrtvá ležela v budově zhruba deset dnů. Takže by mě zajímalo, jak se tam dostala,“ pokračoval jsem. Snažil jsem se, aby to neznělo, že je z něčeho obviňuju.

„A sem jste přišel, protože chcete, ať vám to měšťáci pomůžou vyřešit?“ zeptal se posměšně Šíma. „Vy děláte u kriminálky. Máte vyšší plat, lepší vybavení, tak byste si to mohli zjistit sami.“ Podíval se na kolegy, jak budou na jeho rádoby vtípnou poznámku reagovat. Oba mlčeli.

S přátelským přístupem se zjevně nikam nedostanu. Přešel jsem k Šímovi. Na jeho kolegy jsem se už nepodíval. „Sem jsem přišel, protože si myslím, že u té textilky byl někdo od vás naposledy dvacátého šestého února. Od té doby jste tam měl chodit vy a podle mě jste to nedělal,“ oznámil jsem mu.

Nepodařilo se mi ho vyvést z míry. „Objekt jsme kontrolovali tady s kolegou,“ kývl bradou na Dobrovolného. „Data si nepamatuju, ale ty záznamy o prohlídce máte k dispozici, tak si je snad zvládnete přečíst, ne?“ Díval se mi přitom do očí.

Podíval jsem se na Dobrovolného. Pořád klopil pohled k zemi. „Jo, byli jsme tam,“ pronesl potichu.

Kdyby tady nebyl Šíma, nejspíš by mi řekl pravdu. Jenomže před kolegou se mi nepodaří z něj cokoli dostat. Tušil jsem, že pokud jde o Klusáčkovou, bude to stejné.

„Proč ten nepřátelský přístup?“ zeptal jsem se Šímy. „Hlásil jste se ke státním a oni vás nevzali, co? Tipoval bych, že jste nedal psychotesty.“ Chtěl jsem ho vyprovokovat. Což se mi podle jeho výrazu sice povedlo, ale nerozmluvil jsem ho. „Ještě jsme neskončili,“ řekl jsem mu na odchodu z kanceláře.

Na chodbě jsem narazil na Erika s velitelem.

„Zjistil jste všechno, co jste potřeboval?“ zeptal se Sýkora.

„Jo, díky.“

V autě jsem Erika stručně seznámil s průběhem rozhovoru se Šímou.

„Takže podle tebe lže?“ zajímalo ho.

„Rozhodně lže.“

Už zpátky na ředitelství jsem požádal Zuzanu, aby Šímu prověřila. Erika jsem poslal za mluvčí, ať jí předá popis oběti s tím, že se má obrátit na veřejnost s žádostí o pomoc ohledně její totožnosti.

„Nepočkáme, až budeme mít k dispozici i fotky té mrtvé? Že bych to předal všechno najednou,“ napadlo ho.

Tuhle variantu jsem už zavrhl. „Než dostaneme k dispozici nějakou použitelnou fotku, bude to trvat.“ Vybavil jsem si chybějící oční víčko a pokousanou tvář. „Mezitím si třeba někdo uvědomí, že ji pohřešuje i bez fotky. Ale ten řetízek a oblečení, co měla na sobě, ať určitě použije,“ připomněl jsem mu ještě.

Po tom, co Erik odešel, mě Zuzana informovala o Šímovi: „Je mu pětatřicet a u městské dělá posledního půl roku. Předtím dělal vyhazovače. Nemá žádný záznam. Rozvedený. Má čtyřletého syna, kterého má v péči jeho bývalá žena.“ Na pár vteřin se odmlčela. „V cos doufal?“

Přestal jsem se sepisováním protokolu a vstal od stolu. Dostal jsem chuť na kafe. „Nevím. Třeba, že na něj nějaká dvacetiletá brunetka před pár týdny podala stížnost kvůli obtěžování a od té doby ji nikdo neviděl,“ navrhl jsem.

„Tak jednoduché to mít nebudeš,“ zareagovala pobaveně.

„Můžeš se na něj ještě oficiálně poptat jeho nadřízeného Sýkory? A buď hodně neodbytná.“

„To se k Šímovi ale nejspíš donese, že ho prověřujeme.“

„O to mi jde. Možná z něj něco vypadne, jakmile se rozčílí,“ seznámil jsem ji se svým plánem.

Šel jsem si uvařit tu kávu. Jestli budu mít zítra čas, stavím se za Sýkorou osobně. Pokud svého podřízeného neinformuje, že jsme se na něj vyptávali, možná Šímu vytočí, když mě znovu uvidí na služebně.

Na cestě do kanceláře jsem potkal Hanu s Pavlem. „Tu vloupačku jste sami zorganizovali, abyste nemuseli na poradu?“ zeptal jsem se.

„Kdybychom to zorganizovali my, nebyla by tak stupidní,“ odpověděl Pavel.

31. března, Hana

Seděla jsem v zimní zahradě. David rozdělal oheň v krbu, takže jsem se dívala do plamenů olizujících dřevěná polena. Celý večer jsem zvažovala, jestli mu mám říct, k čemu jsem se chystala už od pondělí. V pondělí jsem to neudělala, protože byl unavený z prvního dne v práci. Po včerejší rekonstrukci to taky nepřipadalo v úvahu. Dneska byla středa. David strávil celý den v kanceláři, jen odpoledne odjel na soudní k identifikaci Markéty Horké. Jenomže v práci jsem to řešit nechtěla. Byla na to teď ta správná chvíle? Zdálo se, že David je spokojený, že se po takové době konečně podařilo oběť identifikovat. Na druhou stranu pořád vypadal vyčerpaně. Taky jsem si všimla, že celkem zhubl. Černé oblečení, které měl dneska na sobě, ten dojem ještě umocňovalo. A vážně jsem věřila, že po tom, jak byl včera rozhozený z rekonstrukce, se už dostatečně vzpamatoval?

„Tak řekneš mi to konečně?“ zeptal se. Seděl docela blízko krbu a taky pozoroval oheň, ale teď se na mě otočil.

„Cože?“ Nebyla jsem si jistá, jestli předtím nemluvil o něčem, co by mi uniklo.

„V podstatě od doby, kdy jsem přijel ze soudního, to vypadá, že mi chceš něco říct. Tak mě zajímá, jestli se k tomu dneska dostaneš.“ Vstal ze židle a postavil se za mě. Začal mi masírovat krk a ramena. Bylo to neskutečně příjemné.

„Dostanu,“ reagovala jsem na jeho otázku.

„Ještě dneska?“ zeptal se pobaveně.

„Hm.“ Nechtěla jsem si příjemný prožitek kazit mluvením.

„Přemýšlel jsem nad Dufkem. Myslím, že ten diamantový náhrdelník, který vám nepřiznal, patřil někomu, koho do toho Dufek nechce

zatahovat. Proto vám to neohlásil. A proto teď tak zoufale shání prachy, aby mohl majiteli zaplatit pět mega.“

Kdyby měl David pravdu, tak si majitel na náhrdelník nejspíš nevydělal legálně. Ale právě teď jsem vůbec neměla chuť to řešit. Raději jsem si užívala masáž. Jenomže David za chvíli přestal.

„Ještě,“ škemrala jsem.

„Ne, dokud mi to neřekneš,“ pronesl a zase si sedl. Už se ale neotočil ke krbu, ale ke mně.

„Když ti to řeknu, už se k masáži nevrátíš,“ snažila jsem se ho ještě přesvědčit. Nenechal se. „Tak fajn. Počkej tady.“ Zamířila jsem do domu pro notebook. Pořád jsem si nebyla jistá, jestli je to dobrý nápad, ale vycouvat jsem už nemohla.

Vyhledala jsem případ, který jsem mu chtěla ukázat. David se začel do úvodní zprávy. I když jsem ji už viděla několikrát, četla jsem taky. Sedmadvacetiletá Denisa Chrástecká byla nalezena mrtvá v nevyužívané budově bývalé ubytovny. Byla uškrcena. Měřila metr šedesát, měla dlouhé rovné hnědé vlasy a modré oči. Nebyla znásilněna. Ještě jsem nestihla dočíst, když se na mě David nevěřicně podíval.

„Co to je? Proč o tom nevím?“ zajímalo ho.

„Je to starší případ. Stalo se to před víc než dvěma lety,“ vysvětlila jsem mu.

„Dobře. To vysvětluje, proč o tom nevím. Ale ne, proč to na mě neřval systém, když jsem měl v podstatě totožnou oběť,“ divil se.

„Systém tě neupozornil, protože tenhle případ je uzavřený. Řešil to Franta. Docela rychle našel vraha. Jmenuje se Břetislav Malý. Chrástecká sice nebyla znásilněna, ale měla před smrtí pohlavní styk. Franta podle výpovědi jedné svědkyně vypátral Malého, který Chrásteckou pár hodin před smrtí nabral do auta. DNA prokázala, že s ní měl před smrtí sex. On ale popřel, že by ji uškrtil. Údajně s ní měl pouze styk. Za peníze. Jenomže všichni její známí vypověděli, že se prostitucí neživila. Malý taky tvrdil, že ji po sexu vysadil na okraji města a odjel domů. Jeho žena naopak prohlásila, že domů dorazil až o dvě hodiny později,

než vypověděl on. Malý nebyl schopný vysvětlit, kde ty dvě hodiny byl. Už ho odsoudili. Během soudního líčení trval na tom, že to neudělal. V pondělí jsem za ním zašla do vězení. Pořád tvrdí, že to neudělal,“ seznámila jsem Davida ve stručnosti s hlavními body případu.

„Do hajzlu. Takže možná odsoudili nevinného,“ usoudil.

„Brzdi. To jsem neřekla. Jenom mi přišlo podezřelé, že se Markéta Horká vzhledově dost podobala Denise Chrástecké. Obě se našly v neobývaných budovách. A taky, že Malý tvrdil, že Denisa byla prostitutka. Nikdo z jejích známých to sice nepotvrdil, ale kromě DNA ze spermatu Malého se našel ještě jeden vzorek, takže měla styk ještě s někým.“

David si pročítal další informace.

Nelíbilo se mi, jak moc ho to zaujalo. „Uvědomuješ si, že jestli s tím chceš pracovat, budeš muset našlapovat velmi opatrně? Je to uzavřený případ. Pachatele odsoudili. Zásahu na tom má náš kolega, který dělá u kriminálky třicet let,“ připomněla jsem mu.

„Jo, jasně,“ zareagoval. Ale nezdálo se, že by mě vnímal. Kruci, asi jsem s tím měla raději jít za Pavlem.